

Drägan Duma

Boek 3

Het Zwarte Kristal

Patty van Delft

Proloog

Ek dôms mía vja dñh xât häerte ûn slys...

Twilf silivre, twilf goldra.
Sielaya donren ûxax sia dû dyrasy dyratja.

Staal kent geen genade...

Hoofdstuk 1

Rune valt. Hij valt en valt en valt...

Uiteindelijk smakt zijn lichaam tegen de grond en blijft bewegingsloos liggen. Gebroken.

Een plas bloed doordrenkt al snel de grond onder hem, terwijl de helse storm die over het land raast, ruw aan zijn rode haren trekt.

'Rune!' gil ik.

De man die als een vader voor me is, ligt met zijn gezicht naar beneden in de modder. Regenwater vermengt zich met zijn bloed dat samen met het leven uit hem wegstroomt.

'Rune!' huil ik.

De storm huilt terug. Mijn hartslag klinkt hard in mijn oren en ik wacht op een teken van leven. Maar Rune geeft geen antwoord. Hij geeft geen antwoord omdat hij dood is...

Mijn moeder, Kay en nu ook Rune.

Het is zwart voor mijn ogen en ik verdrink in een eindeloze maalstroom van verdriet.

Een flits toont een toren. Ik beweeg onrustig. Geluiden van een heftig gevecht klinken. Brullende draken. Een plein met mensen die vechten tegen Morbiden.

Bloed, ik wil bloed zien. De wereld is overschaduwde door een blauw waas.

Pijn! Ik ben geraakt!

*Een stem schreeuwt: **Terugtrekken!** Het is een bevel dat ik moet opvolgen.*

Het beeld trilt, flikkert en slaat zwart uit. Maar niet voor lang.

Een nieuwe flits, een bergpas. Krijsende Scaleless en draken die hen proberen te kalmeren.

'Hoeveel gewonden?' vraagt een stem.

'Veel. Het wordt tijd om terug te gaan. We hebben gedaan wat we konden', antwoordt een ander.

Pijn en uitputting overvallen me. De grond komt hard op me af.

'Jill! Hou op met vechten! Word alsjeblieft wakker!'

Bij het horen van Skylars stem schieten mijn ogen open. Hijgend staar ik hem aan. Hij hangt over me heen en houdt me bij mijn polsen vast. Ik barst in snikken uit en ril over heel mijn lichaam.

'Sss, je had een nachtmerrie. Ik ben bij je, rustig maar', zegt Skylar terwijl hij me in zijn armen neemt en dicht tegen zich aandrukt. Tranen stromen over mijn gezicht en ik probeer wanhopig om niet hysterisch te worden. De storm beukt tegen de ramen zoals mijn verdriet en angst tegen mijn ziel beuken.

Flarden van de droom zweven als mist door mijn gedachten. Rune ... en de vreemde verschuiving naar die andere plek. Een plek waar heftig gevochten werd. Ik stop met huilen als ik beseft dat die beelden er heel anders uitzagen, alsof ze niet van mij zijn. Dat blauwe waas, het rare perspectief, de storing... Ook de geluiden klonken hol, als een echo.

'Gaat het weer?' onderbreekt Skylar mijn gepeins.

Ik knik, mijn hoofd nog tegen zijn schouder gedrukt.

'Laten we proberen om nog wat te slapen. We hebben straks een lange reis voor de boeg.'

Ik knik weer, al weet ik zeker dat er weinig van slapen zal komen, en nestel me tegen Skylar aan. Met wijd open ogen staar ik de duisternis in.

Net wanneer ik ondanks alles toch in slaap val, schrik ik op. Verward kijk ik naar de slaapkamerdeur. Kwam er geluid van beneden?

'Skylar, hoorde jij dat ook?'

Ik krijg geen reactie. In tegenstelling tot ik, ligt hij heerlijk te slapen. Met gespitste oren wacht ik of ik nog iets hoor, maar het blijft stil. Ik schud het van me af en richt me weer op het plafond waarvan het pleisterwerk vol barsten zit. Dit leegstaande huis waar we overnachten, geeft me de kriebels. Het is een bouwval, heel anders dan mijn vroegere kraakpand. Maar we hebben geen geld om elke keer een overnachting in een hotel te betalen, dus we zullen het ermee moeten doen. Twee weken zijn we onderweg en ik ben het reizen nu al spuugzat.

Mijn hart slaat over na duidelijk hoorbaar gestommel dat opklinkt vanuit de woonkamer. Zijn het daklozen, of misschien zwerfdieren die een schuilplaats zoeken?

Piepend gekraak van de treden verraadt dat er iets of iemand naar boven komt.

Zo stil mogelijk stap ik uit bed, sluip naar de deur en luister aandachtig voordat ik hem opentrek. Verstijfd van schrik blijf ik staan wanneer de Morbide met beide klauwen mijn bovenarmen beetpakt. Ik kijk hem recht aan, maar hij lijkt me niet te zien. Besluiteloos staart hij door mij heen. Zijn ogen staan glazig en er druipt felgeel bloed uit zijn mondhoeken. Met een schreeuw roep ik mijn magie op en werp het monster van me af. Hij klapt tegen de muur van de gang en zakt in elkaar. Door een ruk aan mijn schouder word ik naar achteren gesmeten. Skylar springt door de deuropening en buigt zich met gloeiende handpalmen over de Morbide. Ik krabbel overeind en roep: 'Waar komt die vandaan? De verbinding is instabiel!'

'Blijf hier!' Skylar stormt door de gang en dendert de trap af.

Ik negeer zijn woorden en volg hem. In het voorbijgaan werp ik een blik op de Morbide. Het monster ademt niet meer. Hij staart nietsziend voor zich uit en er sijpelt bloed uit zijn oren.

Beneden vinden we een tweede Morbide. Vol afgrijzen zien we hem met zijn hoofd tegen de muur van de woonkamer beuken, alsof hij vastbesloten is er doorheen te breken. De blik in zijn ogen is wazig en er staat schuim op zijn mond. Het misselijkmakende gebonk be-

zorgt me kippenvol. Skylar maakt er een einde aan met een pijl van magie. Voorzichtig naderen we het lijk en staren enkele minuten zwijgend naar het misvormde wezen. Het gezicht van de dode Morbide is scheefgetrokken, alsof hij een toeval heeft gehad, en zijn armen staan in een vreemde hoek.

‘Wat is er in vredesnaam gebeurd?’ vraag ik fluisterend.

Skylar knielt neer en bestudeert het monster.

‘Ik denk dat ze vlak na ons het Niets in zijn gesprongen. Misschien dat Morbiston achter ons plan is gekomen. Maar ons op het laatste moment volgen, heeft duidelijk niet goed uitgepakt.’

Zeg dat wel!

‘Denk je dat er nog meer zijn?’

Skylar komt overeind en haalt een hand door zijn haar. ‘Ik weet het niet. Waarschijnlijk niet; de verbinding was al heel instabiel toen deze twee sprongen. Ik denk dat het een wonder genoemd mag worden dat ze in de Buitenwereld zijn aangekomen. Maar we mogen geen enkel risico nemen. We zullen de lijken moeten begraven om te voorkomen dat iemand ze vindt, en daarna gaan we direct op weg.’

Het begraven van de lijken is een klus die de nog resterende nacht in beslag neemt. Tegen de tijd dat we vermoeid op weg gaan, is het al licht.

We vliegen de hele dag door, nemen maar één keer pauze en wanneer we eindelijk de draken aan de rand van een stad laten landen, heb ik een stijve nek van het over mijn schouder kijken. Nadat we de draken hebben gecamoufleerd gaan we op zoek naar een plek om te overnachten. We vinden een groezelig motelletje en sloffen, nadat we contant hebben betaald, uitgeput de kamer in.

‘Morgen vullen we onze voorraden aan’, zucht Skylar terwijl hij zich op het bed laat vallen.

Ik ben te moe om te reageren.

Bij een splitsing blijf ik even besluiteloos staan om vervolgens rechtsaf te slaan. Mijn voeten doen zeer van het krampachtig lopen over de ongelijke keien van de straat.

De ondergaande zon brandt heet op mijn rug. Het is benauwd en het zweet gutst van mijn voorhoofd. Het is veel te warm voor de tijd van het jaar. Ik lik over mijn droge lippen. Had ik er maar aan gedacht om een flesje water mee te nemen!

Voor mijn gevoel dwaal ik al zeker een uur door deze onbekende stad om het motel terug te vinden.

Omdat Skylar nog altijd in de war raakt van de waarde van het geld op de Buitenwereld, heb ik besloten de boodschappen te doen. Scheelt een hoop gestuntel en vreemde blikken bij de kassa. Natuurlijk was Skylar het helemaal niet eens met mijn voornemen om alleen op pad te gaan. Maar ik wil graag een tijdje alleen zijn om na te denken en ik loop heus niet in zeven sloten tegelijk.

Terwijl ik stevig doorstap, pieker ik over onze missie: het vinden van het Zwarte Kristal dat de levens van het volk op Drägan Duma verbindt met die van Morbiston, een boosaardige, afvallige magiër die er alles voor over heeft om de draken en hun ridders te vernietigen.

Volgens Dyasto, de magiër die de profetieën op Drägan Duma bewaakt, ligt het Zwarte Kristal diep in een van de jungles van de Buitenwereld verborgen. Met niet meer dan een paar aanwijzingen zijn we op pad gestuurd. Ik besluit deze in het motel, als ik dat ooit terugvind, nog eens te bestuderen.

Om Morbiston te kunnen verslaan moeten we het kristal vernietigen, waarmee we het verbond verbreken. Het is de enige manier om vrede te brengen op de mooie, parallelle planeet waar ik zoveel van ben gaan houden. Mijn gedachten dwalen verlangend af naar mijn nieuwe thuis.

Maar de mooie herinneringen zijn spoorloos en de spanning slaat onmiddellijk door mijn lijf. Driftig probeer ik het moment dat we Drägan Duma verlieten van me af te schudden. *Geen schijn van kans...*

Libertalia en Brodin stabiliseren voor de Poort en wachten op het bevel. Angst knijpt mijn keel dicht als ik Moradeth op de Morbiden af zie duiken. Rune weet een van de Morbiden van zijn Scaleless te schieten met een vuurbal en Moradeth bijt zich vast in de nek van een ander.

Het gekrijs van de Scaleless galmt door de stormachtige lucht.

*Op het moment dat Moradeth **Nu!** schreeuwt en Libertalia haar spieren spant om te springen, wordt Rune in zijn rug geraakt door een spreuk van een Morbide.*

Vol afschuw kijk ik toe hoe hij voorover klapt en van Moradeths rug glijdt. Mijn geschreeuwde uitroep van zijn naam als hij naar beneden het ravijn in stort, wordt voor mijn lippen weggeslagen wanneer Libby door de Poort het Niets induikt...

Ik knijp mijn ogen nogmaals stijf dicht en schud met mijn hoofd om de beelden te laten verdwijnen. Verward kijk ik vervolgens om me heen.

Volgens mij heb ik een rondje gelopen. De stille straten met vervallen, stenen huisjes lijken me spottend uit te lachen. Het zwerfvuil waait aan me voorbij door de troosteloze steegjes. Alles ziet er hier hetzelfde uit en er is nergens een spoortje groen te bekennen. Geen bomen, geen grasvelden, zelfs geen voortuintjes. *Naar links deze keer.*

Enigszins vermoeid loop ik verder. Allemachtig, die boodschap-pentas weegt een ton! De spieren in mijn arm protesteren hevig en ik pak de tas anders vast in de hoop dat ik hem zo gemakkelijker kan dragen. *Nee hoor.*

Ik kan niet wachten tot ik weer terug in het motel ben, dan neem ik gelijk een warme douche, beloof ik mezelf.

De schemering valt in en ik voel me steeds minder op mijn gemak. Ik probeer steviger door te lopen, maar die rot tas... *Aan iets anders denken!*

Ik glimlach bij de gedachte aan Skylars verbaasde blik die standaard op zijn gezicht staat sinds we hier zijn. Bijna alles hier is

vreemd voor hem. Jacco en ik hebben hem zo goed mogelijk proberen voor te bereiden op de Buitenwereld, maar het zien en beleven is toch een heel ander verhaal. Hij schrikt inmiddels niet meer wanneer er een gemotoriseerd voertuig voorbijkomt, maar je er vrijwillig door laten vervoeren verbijstert hem nog steeds. Hij vindt het maar niets, die brullende motoren en vreselijke stank.

Ja, deze wereld is heel anders dan Drägan Duma, waar de tijd sinds ergens halverwege de middeleeuwen lijkt te hebben stilgestaan. Geen auto's, vliegtuigen of openbaar vervoer. In plaats daarvan vliegen we op draken, in elk geval de Drägannymarai. De burgers verplaatsen zich te voet, of met paard en wagen.

Ook zal je nergens een patatje kunnen krijgen. Maar het eten is allemaal vers en heerlijk, zo van het land. Geen flatgebouwen of kantoorpanden in overbevolkte steden, maar dorpjes of kastelen die onderdeel lijken van de bergen en bossen. Wat een verschil met hier.

Ik knipper om de opwellende tranen tegen te houden. Hoewel ik terug ben op de wereld waar ik ben geboren, heb ik ontzettend heimwee. Ik mis mijn vrienden, de bergen, maar ik mis vooral Dash, de rode Scaleless aan wie ik verbonden ben. We zijn hier nog maar net en ik kan nu al niet wachten tot we terug zijn.

Ik schrik op uit mijn overpeinzingen wanneer ik voetstappen achter me hoor.

Plotseling hoor ik voetstappen achter me en draai me geschrokken om. De straat is leeg. Vreemd. Ik zou toch zweren dat ik net iemand vlak achter me hoorde lopen. Met samengeknepen ogen tuur ik door de lege straat. Niemand. Ik verman me en zet er weer stevig de pas in, af en toe een blik over mijn schouder werpend. Ik slaak een kreetje van opluchting als ik mijn voordeur kan zien en moet mezelf inhouden om niet te gaan rennen.

Morbiden! Vliegensvlug draai ik me om terwijl mijn Schild om me heen knettert. Ik houd mijn adem in en verzamel mijn energie, klaar

voor de aanval! Maar de straat achter me is leeg. Dit hoeft niets te betekenen, aangezien die monsterlijke wezens de vaardigheid hebben om zichzelf voor korte tijd onzichtbaar te maken. De lucht om me heen tintelt van de magie. Op mijn hoede speur ik de omgeving af. *Niks.*

Ik probeer te ontspannen en vertel mezelf dat het zeer onwaarschijnlijk is dat er nog meer Morbiden in de Buitenwereld zijn. De onstabiele verbinding hoort een reis door het Niets onmogelijk te maken. Toch voel ik me allesbehalve veilig.

Ik veeg het zweet van mijn voorhoofd en trek met moeite het Schild terug, voordat een toevallige voorbijganger de magie hoort knetteren. Ondanks dat ik niemand tegen ben gekomen sinds ik het winkelcentrum heb verlaten, lijkt het me beter om het zekere voor het onzekere te nemen. Nog één keer laat ik mijn ogen de straat doorzoeken. Geen vreemde schaduwen, geen bewegingen. Heb ik het me dan toch verbeeld?

Hopeloos verdwaald. Ik grom achter in mijn keel om het irritante zinnetje dat door mijn hoofd spookt. *Hopeloos verdwaald en je hebt geen idee waar je naartoe moet.*

Niet eens zo vreemd, als je bedenkt dat ik in de tijd dat we onderweg zijn al meer steden en dorpen heb gezien dan in mijn hele leven bij elkaar. *Wat een goed plan om alleen op pad te gaan...*

Een felle wind steekt op en ik kijk omhoog naar de wolken die elkaar achternajagen. Het weer is een puinhoop, de seizoenen lijken wel door elkaar te lopen. Ook dit heeft te maken met de verbinding tussen de twee werelden. Orkanen razen over het land, donderslagen wekken ons regelmatig uit onze slaap en hagel slaat uit het niets naar beneden. Het is warm en dan weer koud, de temperatuur daalt van de ene op de andere dag met tien graden wat het bijzonder lastig maakt om 's morgens de juiste kleding aan te trekken.

In een reactie strek ik mijn handen voor mij uit om mezelf op te vangen. Met een grimas kijk ik achterom: een losliggende kei. *Tuurlijk.*

De boodschappen liggen verspreid op straat en de appels rollen voor me uit. *Heel fijn.*

Ik verbijt de pijn in mijn handen en knieën terwijl ik de tas over-eind zet en achter de wegrollende appels aanhobbel.

Skyлар houdt van appels, een fruitsoort die ze op Drägan Duma niet kennen. Vandaar dat ik de verleiding niet kon weerstaan om een flinke zak mee te nemen. Nu heb ik daar spijt van. Ze maken de toch al overvolle boodschappentas behoorlijk zwaar.

'Hebbes!' roep ik wanneer ik de laatste, ontsnapte appel weet te grijpen.

Voor ik verder ga, controleer ik de boodschappen. Het brood is geplet, maar ach, dat zal voor de smaak niet uitmaken. Vergeleken met het versgebakken brood dat we in de Drakenburcht voorgeschoteld krijgen, is het toch al een sneue vervanging.

Gelukkig houdt het al snel op met waaien en is de lucht weer net zo wolkeloos als daarvoor. Ik hoop dat het weer op Drägan Duma zich enigszins gedraagt. Als iedereen maar veilig is! Meerdere gezichten flitsen voor mijn ogen: Rayden, mijn aangenomen drakenbroeder. Jordian, mijn goedlachse vriend. Jacco, de onschuldige jongen die ik onbedoeld in dit avontuur heb meegesleept. Justian, Xenna, Francinia, Johnno, Fenita, Helvine, Elana, Rune...

Bij die laatste naam haperen mijn gedachten. *Rune.*

Die val kan hij niet overleefd hebben. Het is allemaal mijn schuld! Net als het auto-ongeluk waarbij mijn moeder is omgekomen.

We slaan over de kop. Eén keer, twee keer, drie keer. Brekend glas, schurend metaal. Morbiden zorgden ervoor dat we van de weg af raakten, in de hoop dat ik het ongeluk niet zou overleven. *Bloed tegen de autoruit!*

Ik overleefde het. Ik wel... Tranen springen weer in mijn ogen.

Nee! Zo mag ik niet denken. Niet nu de bevolking van Drägan Duma op Skylar en mij rekenen. Ik mag mijn donkere gedachten niet de overhand geven.

Ik schrik me rot wanneer er een stem door mijn hoofd galmt: **Jill? Gaat het wel?** De diepe stem van mijn zwarte draak klinkt bezorgd.

Ja, ja, Libby. Ik ben verdwaald omdat ik niet op de route heb gelet.

Libertalia snuift verontwaardigd. **Kijk dan ook waar je naartoe gaat!**

Haar mentale stem klinkt scherp en ik stuur haar snel liefdevolle gedachten.

Mijn draak maakt zich extra zorgen doordat ze niet continu bij me in de buurt kan zijn. In de bewoonde gebieden verblijven Brodin en zij op flinke afstand zodat ze niet worden opgemerkt.

Ik weet dat het moeilijk is om de hele tijd verborgen te blijven, maar de mensen op deze wereld zijn geen draken gewend. Sterker nog, ze geloven niet eens dat jullie bestaan!

Onmiddellijk dreunt de stem van Brodin door mijn gedachten: **Dat probleem is anders heel eenvoudig op te lossen, hoor!**

Vermoeid slaak ik een zucht voordat ik de eigenwijze draken nogmaals uitleg waarom het zeer onverstandig is om zichzelf hier te laten zien. Er zal zeker paniek ontstaan wanneer er opeens een gigantische draak door de stad banjert, met waarschijnlijk een grootschalige inzet van het leger tot gevolg. Beide draken sputteren, hun nervositeit stroomt door mijn lichaam.

Ik onderdruk de gevoelens die niet van mij zijn; die kan ik er echt niet bij hebben. Zeker niet als ik ooit de weg naar het motel terug wil vinden.

Op sussende toon beloof ik Libby en Brodin dat we morgenochtend vroeg weer bij ze zijn en weet ze te kalmeren. Opgelucht verbreek ik het mentale contact.

Ik adem een paar keer diep in en uit en bouw zorgvuldig de muren in mijn hoofd op om verdere onderbrekingen te voorkomen.

Plotseling kom ik nogal onzacht in aanraking met een stenen muur die ik door de afleiding niet heb opgemerkt. Een kreun ontsnapt aan mijn lippen en ik wankel een stap achteruit voordat ik opkijk. Doodlopend. *Uiteraard.*

Gefrustreerd staar ik naar de muur die mij de weg verspert. De bakstenen trekken zich bar weinig aan van mijn boze blik. Koppig blijven ze op hun plaats aan het einde van de steeg staan.

Ik verplaats de boodschappentas naar mijn andere hand en draai me om. Mijn adem stokt in mijn keel en ik deins geschrokken achteruit voor de vreemde man die de uitgang van de steeg blokkeert. Mijn nekharen schieten overeind als hij me van top tot teen opneemt. *Waar komt die ineens vandaan?*

Grijnzend brabbelt hij iets wat ik niet kan verstaan. Ik hef mijn kin en kijk hem wantrouwend aan. *Wat moet hij van me?*

Een tweede man duikt op vanuit de schaduw. Hij heeft hetzelfde onverzorgde uiterlijk als de eerste en ook hij grijnst vals. Mijn hart begint te bonzen bij het besef dat ik letterlijk met mijn rug tegen de muur sta.

Ik klem de tas met boodschappen tegen me aan wanneer de mannen dichterbij komen. Hun grijns verandert en er verschijnt een harde blik in hun ogen. Dit voorspelt weinig goeds.

Wanhopig speur ik naar een vluchtroute... *Die is er niet.*

Ik kom nooit voorbij die mannen zonder dat ze me te pakken krijgen. De steeg is te smal! *Ik heb geen keus.* Langzaam laat ik de energie in mijn armen opkomen. Het is onverstandig om magie te gebruiken in de Buitenwereld, hebben de leiders me op het hart gedrukt, maar dit is duidelijk een noodgeval.

Mijn hart bonst steeds luider terwijl ik de magie in toom probeer te houden. Met de Armageddon... Paniekerig zoek ik naar een andere oplossing. De kans is groot dat ik anders de hele steeg opblaas. Ik heb het geluk een van de krachtigste, magische vaardigheden te bezitten, maar er zit ook een gevaarlijke kant aan.

Met het Schild kan ik de mannen een oplawaai geven, zodat ze me met geen vinger kunnen aanraken.

De energie bouwt zich steeds verder op. Zonder mijn blik van de mannen af te houden, zet ik de tas op de grond en steek mijn handen voor mij uit. De mannen komen zo dichtbij, dat de alcoholwalm in mijn gezicht slaat. Ik haal walgend mijn neus op. Zenuwen razen door me heen. Ik weet dat mijn magie sterker is dan twintig man, maar toch jaagt de blik in hun ogen me angst aan. Het gezicht van Colin, mijn voormalige pleegbroer, flitst voor mijn geestesoog voorbij. Ik haal oppervlakkig adem om de stank zo min mogelijk te ruiken en bereid me voor op de onvermijdelijke aanval. Een valse lach klinkt uit een van de mannen. Dit is het moment om te handelen.

Een bekende stem galmt door de steeg: 'Hé! Wegwezen jullie!'

De groezelige mannen draaien zich verschrikt om en Skylar komt met grote passen aanlopen. Bij het zien van zijn gespierde lichaamsbouw en de boze flitsen in zijn groene ogen, schieten de mannen langs hem heen de steeg uit.

Beverig laat ik mijn adem ontsnappen en trek de energie terug.

Skylar pakt de boodschappentas op en slaat een arm om me heen. Ik leun opgelucht tegen hem aan.

'Ik dacht al dat het een goed idee was om te gaan kijken waar je uithing', mompelt hij in mijn haar.

'Ik was verdwaald', zeg ik kleintjes en druk me dicht tegen hem aan. Ik beef als een rietje.

Skylar drukt zijn lippen op die van mij. Ik sla mijn armen om zijn nek en zoen hem vol overgave terug.

Dan krijgen we letterlijk een koude douche.

Boos kijk ik naar de grijze wolken die boven ons uit het niets zijn opgedoken.

Regen. *Natuurlijk regen.*

Hoofdstuk 2

'Ik ben het helemaal zat!' mopper ik tegen Skylar terwijl ik op het bed plof. 'De Buitenwereld is niks meer voor mij. Ik wil naar huis.'

Demonstratief ga ik op mijn buik liggen en steun met mijn kin op mijn handen terwijl ik hem pruilend aankijk.

Skylar glimlacht naar me en gaat verder met het sorteren van de boodschappen.

Met een zucht draai ik me op mijn rug en staar naar het vergeelde plafond. Wat nou als we het kristal niet op tijd vinden? In dat geval weet ik zeker dat Morbiston honderden Morbiden hiernaartoe stuurt om ons gevangen te nemen. De haartjes op mijn armen gaan recht-overeind staan als ik bedenk hoe de Buitenwereld overspoeld zal worden met die monsters. De mensen hier staan machteloos, ze bezitten immers geen magie. Sterker nog, ze hebben geen flauw idee dat er wezens als Morbiden, draken en Scaleless bestaan!

Skylar is inmiddels klaar met de boodschappen en komt met twee koppen hete thee op de rand van het bed zitten. Ik kijk op en bloos als ik zie dat hij me bestudeert.

'Wat kijk je nou?'

Skylar glimlacht weer. 'Je bent mooi.'

'Hmpf!' snuif ik gegeneerd en kom overeind om een kop thee van hem aan te pakken.

Mooi... Ja hoor, ik zie er vast geweldig uit met die natte slierten haar. Ik heb na het douchen nog niet eens de moeite genomen om er een borstel doorheen te halen. Ik blaas in de thee en gluur over de rand van de kop naar Skylar, die er zoals altijd uitziet als een filmster. Dankzij de regenbui is zijn donkere haar nog vochtig en hij heeft het

uit zijn gezicht gestreken. Zijn blauwe T-shirt spant om zijn brede schouders. Hij neemt een slokje thee en ik staar jaloers naar het kopje dat zijn lippen mag aanraken.

Nog steeds heb ik geen flauw idee waarom hij op mij verliefd is geworden, juist omdat hij gemakkelijk de mooie Ravinia kan krijgen.

Mijn hart krimpt even pijnlijk samen als ik terugdenk aan hoe de blonde Drägannymare mij had wijsgemaakt dat Skylar voor haar was gevallen in de tijd dat ik gevangen zat bij Morbiston. Maar dat bleek een leugen.

Ik neem onbewust een slok thee en verbrand mijn tong. Au! *Jammer.*

Mijn blik dwaalt door de avondse motelkamer tot ze een stapel papieren zien.

O ja, Dyasto's aanwijzingen! Ik zet de beker neer, wurm me langs Skylar en graai voor de zoveelste keer de kaarten bij elkaar. Met mijn armen vol, installeer ik me in kleermakerszit op het bed.

Nadat ik de paperassen gesorteerd heb, pak ik een potlood om de aanwijzingen te ontcijferen, die op z'n best net zo duidelijk zijn als een cryptische puzzel.

Mijn ogen vliegen over de regels:

Diep in het oerwoud ligt de bergplaats verscholen. Noord is Zuid en Oost is West. Onaangetast door de moderne beschaving zal de ruimte zich openen voor het bloed dat hier niet voorkomt.

Duidelijker staat het er niet. *Geweldig.*

Verstrooid kauw ik op het uiteinde van het potlood en zoek een andere passage die er volgens mij op aansluit. Aha, hier is het!

Eenmaal binnen zijn er drie paden om te volgen. Het oostelijke pad zal leiden naar de kern waar men niets zal vinden. Het pad naar het

zuiden brengt onherroepelijk de dood. Het westelijke pad leidt naar het donkerste van al.

Welk pad is dan het juiste? Zelfs als we de plek weten te vinden en de ingang open krijgen, heb ik nog geen idee hoe we verder moeten!

Ik laat de aanwijzingen weer voor wat ze zijn, ik kom toch geen steek verder.

Op de kaart van het gebied waar we ons bevinden teken ik met potlood de route die we morgenochtend willen afleggen. De route uitstippelen valt niet mee, aangezien de kaart van Dyasto sterk verouderd is. Zonder gebruik te kunnen maken van de Poorten wordt het wederom een lange reis.

Zelfs met onze draken gaat het een aantal weken duren. En dan is het nog niet eens zeker of we naar de juiste plek op weg zijn. Dyasto heeft maar liefst drie mogelijke locaties aangegeven waar het Zwarte Kristal verstopt kan liggen. Op goed geluk hebben we er één uitgekozen, dus is het duimen geblazen dat het de juiste is. We hebben tenslotte maar twee tot drie maanden om de klus te klaren. Na die tijd zal de verbinding tussen Drägan Duma en de Buitenwereld zich hersteld hebben en kunnen de Scaleless met hun Morbiden weer overspringen.

Skylar geeft me een kus op mijn voorhoofd en duwt een broodje in mijn handen.

Met mijn gedachten zoek ik naar Libertalia en Brodin om te kijken hoe het met ze gaat.

De draken zijn veilig, maar nog steeds onrustig. Ik probeer Libertalia te kalmeren door haar te laten weten dat we morgenochtend vroeg op pad gaan.

Mogen we dan weer met jullie samen zijn? vraagt Libby.

Voor een tijdje. Zolang we niet in de bewoonde wereld zijn.

Dat lijkt haar iets op te vrolijken en ik verbreek het contact.

Ik eet het brood op en ga mijn tanden poetsen. Morgen hebben we een lange dag voor de boeg.

Bij het uitchecken, zeult Skylar onze bagage alvast naar buiten. De vrouw achter de balie neemt vriendelijk de sleutel van de kamer in ontvangst en wenst ons een prettige reis.

Ik bedank haar en glimlach als een boer met kiespijn. Prettige reis.
Nou...

Plots heb ik het gevoel te worden bekeken. Mijn blik schiet door de straat voor het motel. *Wat is dat?*

'Skylar...' begin ik aarzelend en draai me naar hem toe om hem aan te tikken.

'Wat is er?'

Ik wil hem vertellen over de schaduw, maar wanneer ik opnieuw door de straat tuur, is er niets meer te zien. Verward speur ik de omgeving af. Er staan geen auto's en de enige boom die ik zie, is te smal om je achter te verbergen.

'Laat maar,' mompel ik en neem een van de rugzakken van Skylar over. Met een onrustig gevoel stevig verankerd in mijn onderbuik, loop ik in de richting van het veld waar we Libertalia en Brodin, net buiten de stad, hebben achtergelaten.

'Hé!' roep ik verontwaardigd wanneer Skylar zijn vingers om de lus van mijn rugzak vouwt en me met een rukje stil laat staan.

'Je loopt de verkeerde kant op,' zegt hij geamuseerd terwijl hij met zijn duim over zijn schouder wijst. *Oh.*

Met een rood hoofd draai ik me om, gevolgd door Skylars gegrinnik.

De draken zijn door het dolle wanneer ze ons zien aankomen. We hebben ze uiteraard gecamoufleerd voor de bewoners van de stad, maar het gestamp en gesnuif dat nu over het veld rolt, doet dat teniet.

Maak niet zo'n lawaai! Jullie moeten verborgen blijven, weet je nog?

Ik heb je gemist! buldert Libby.

Ik heb jou ook gemist. Maar doe nog even rustig! Zodra we zeker weten dat er niemand in de buurt is, kunnen we op weg.